

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 6. Qualiter illiam Deus simul duxerit per viam patientiæ, ut toleraret
turbationes ac afflictiones. Et de modo, quo eam exercuerit internis
crucibus, in ipsius initijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Alio die, dum considerarem Filium DEI ad dexteram Patris, humanâ vestitum naturâ, ab eo assumptâ, ingens fuit meâ animâ lætitia, & conversa ad Spiritus Angelicos, dixi illis, ut aspicerent ibi Redemptorem nostrum, & viderent, assumpseritne fortè ipsorum naturam, an nostram? & utrum descenderit ex sinu sui æterni Patris in uterum Sanctissimæ Matris, vixeritq; triginta ac tribus annis inter homines, sustinendo tantos labores, persecutiones, & mortem Crucis, pro ipsis, an pro me? Abreptâ eâ suavitate, quam experiebar in istis considerationibus, destituebar quasi sensibus, donec paulò post sentirem fatigatum caput. Tunc me converti ad solitum meum modum agendi cum Christo Domino nostro, DEO vero ac Homine, considerando ipsum illic præsentem, & cœpi alloqui Divinam ejusdem Majestatem, dicendo illi: Dilecte mi, & mi Domine, ego eram surda & attollebam vocē, ut me exaudires; eram cæca, & invocabam te, ut me illuminares; eram tota leprosa, & clamabam ad te, ut me sanares; tu verò Bonum meum, fingebas te surdum, quasi non audires: eram tibi importuna, & tu tacebas. Sed jam, Domine, te aliquantulum novi, quia mihi dedisti tantillum luminis, & vis à me cognosci viscera misericordiæ tuæ, ut mihi bene fa-

cias, liberēque me ab hostibus meis. In his, & alijs, mihi DEUS manifestabat suam magnam bonitatem, ut illum ponderando consternerer, & sentirem, me deficere viribus. Intereâ Dominus modicum recedebat, & paulò post iterum percipiebam idem Divinum lumen; multumque confidebam in ipsius misericordia, quâ mihi esset indicaturus viam suæ voluntatis: quod ego adeò exopto. Advertebam præsentem DEUM, itâ ut mihi nunquam viderer desistere ab ipso, his corporeis oculis, intuendo, & sentiebam novum quoddam desiderium, videndi hoc Bonum, & hunc Dominum meum, neq; tamen id audebam ab ipso petere, præterquam, ut mihi daret humilitatem, & faceret mecum, quod veller: cùm namq; ipse voluerit ostendere suam magnificentiam in tam vili & abjecta creatura, quàm sum ego, ad suam gloriam; non decebat, ut imperarem in aliena domo, sed gererem me humiliter, & peterem illius gratiam.

Hæc & alia hujusmodi colloquia, quasi semper in principio orationis instituebat, instar olla bullientis, & egerentis per os aquam, quæ in ea continetur. Hujus generis adferemus multa in capite septimo & sequentibus, in quibus est videre multos discursus, absque discursu; & multas meditationes, absque meditatione.

CAPUT VI.

Qualiter illam DEUS simul duxerit per viam patientiæ, ut toleraret turbationes ac afflictiones. Et de modo, quo eam exercuerit internis crucibus, in ipsius initijs.

Summa via, quâ DEUS duxit Venerabilem Virginem Marinam, excellentiâ fuit eâ, quod extraordinarij ipsius favores ac solatia, hæcenus insinuata, fuerint permixta extraordinarijs crucibus & afflictionibus internis: eò quod prius illud absq; hoc altero non esset solidum, nec perfectum; posterius autem absque primo non esset in hac vita mortali tolembile: ac propterea cùm

Sapiens dixisset, quod ostenderit DEUS Justo Jacob suum Regnum in scala, de qua fuit sermo, addidit, quod ipsum honestaverit laboribus, dederitq; illi certamen forte, ut vinceret, disceretque experientiâ omnium potentiorē esse Sapientiam; siquidem magna solatia in oratione dantur, ad animos tolerandas magnas afflictiones. Hoc ipsum Dominus dixit isti suæ famule in ejus principijs, quod illa narrat hunc in modum:

Dum conspexissem Beatissimam Virgineam

ncm

nem eam præditam pulchritudine, cum qua mihi solet comparere, exhibitique mihi fuissent ab illa singulares fauores, non absque ingenti gaudio meam animam, dixit mihi Christus Dominus, præ se ferens quandam quasi indignationem: Vidistine id, quod contigit? Scias, velim, hoc tibi concessum esse, ut ita posses supportare, quod brevi videbis, neque enim id tibi datum est gratis. Cæpi subito timere, & cogitare, quidnam esset eventurum, quod essem passura; anne futura fortassis esset aliqua vehemens tentatio? & contremiscens idcirco, dixi: Considera, Domine, meam imbecillitatem: patiar, quidquid volueris, modo te non offendam. Hoc pacto enim ero contentissima, etiam si patiar mille mortes. Respondit autem mihi Dominus: Non erit opus tot mortibus, sicut existimas. Paulo post Divina Majestas suscitavit in mea anima quædam, quæ videbantur exigua, cum adeo tamen profunda cognitione mei ipsius, ut præ afflictione existimarem, mihi non esse possibile ita vivere, sed crederem me expiraturam. Unde mihi Divina Majestas fuit suppliciter oranda, ut me sineret modicum quiescere; quod mihi concessit: sed statim mihi dixit: Noli nimium angere, quia hoc superabis. Ego, cum tantopere desiderarem aliquid pro DEO pati, & exequi ipsius voluntatem, quamvis mihi viderer conficienda, dicebam ingenti animo: Feri, Domine, istam bestiam, donec vindictam de illa summat Justitia tua, eique satisfaciat. Et post modicam quierem iterum illi dicebam: Quid habes, mi Domine? Quid tibi feci, Bonum meum? Cumque adverterem ipsum velle, ut amplius paterer, timebam, non dolores, sed defectus, in quos propter meam debilitatem poteram incidere, dicebamque illi: Domine, per tuam misericordiam, considera meam magnam misericordiam; tace, non time. Fui hoc modo constituta tribus vel quatuor horis, inter afflictiones tamen non cessabat DEUS mihi exhibere suas gratias, tribuendo mihi tantum lumen ad intelligendas perfectiones ipsius sapientiae, & incompre-

hensibilia iudicia, ut me repletet admiratione tantus Rex, tam Magnæ Majestatis, dum ita se mihi manifestaret. In eo statu mihi dixit Divina Majestas: Adverte, hæc itur, inter tenebras & lucem. *Ista visio refert quoddam specimen mixtura solariorum & afflictionum, quam habuit via, quæ DEUS duxit Venabilem Marinam.*

§. II.

Modum, quo DEUS conficiebat hæc Meruces internas, permittendo etiam, ut Demon cooperaretur ad illas fabricandas, declaravit ipsa fusius his verbis:

Scio verè dicere, eam esse Sapientiam hujus Domini, in minimo bolo aliquo tam dissimulanter præparando, ut, qui illum videret, diceret, ipsum posse absque magna difficultate deglutiri, ubi tamen est impositus ori, opus est speciali illius auxilio, ut possit sustineri eo modo, quo proficit, & non noceat: atque ita dico, me, si nunc non est æquale afflictioni solatium & gaudium, quod Dominus DEUS dat meam animam, nescire, multumne desit, ut ipsam adæquet, vel sit illi quasi par; si vero velim declarare, quid sit, quod patior, tantum sciam dicere, DEUM agere mecum, sicut agit sapiens ac discretus medicus cum debili ac delicato infirmo, cui præbet medicinam adeo dissimulanter præparatam, quoad quantitatem, atque id quod apparet forinsecus, ut quicumque sanus illam videns diceret, facile eam posse sumi, quæ tamen infirmo magnam adfert molestiam, neque relinquit in ejus corpore, quod non alteret ac perturbet, sive jam propter ipsius malam dispositionem, sive propter scientiam Medici, qui in exigua quantitate scit componere ea, quæ talia efficiant in infirmo: ita suo modo se habet, quod mihi nunc Dominus DEUS offert tolerandum, ut videatur modicum, & facile toleratu: quando tamen sentitur ab anima, juxta dispositionem infinitæ ipsius sapientiae, est multum. Et quemadmodum prædictus infirmus, postquam superavit exiguam illam molestiam, convalescit; ita ego experior, mihi prodesse, id quod sum passus:

E 2

arque

atque sicut talis æger, quando affligitur, non habet aliud remedium, quàm patientiam, donec conquiescat humor, ità pro me nihil est melius, modò ego id scirem facere, quàm sinere, ut transeat terræ motus, qui concitatur, quando diabolus, DEO permittente, suscitatur timores, turbationes, & terribiles repræsentationes, ac scrupulos, aliàque ejusmodi, quæ jam frequentius patior, & omnia simul concitant maximum in anima bellum, ità ut ignorem, quis sit hostis, quo cum mihi pugnandum, vel cujus sint illi timores, turbationes, & scrupuli; cum enim hæc sit lingua diaboli, qui est tam callidus, ac tot præditus linguis ad loquendum, atque ad excogitandas fraudiù technas, neq; verò ipsi DEUS concedat majorem facultatem, quàm ut commoveat illam lacunam, & conturber, spissâque nebulâ obscuret animam, affligit notabiliter subinde in eo, in quo potest, & quàm sollicitissime, ac si diceret; faciamus, quod possumus, priusquam nobis ligentur manus: sed DEUS, ex sua infinita misericordia, aliquando ipsum non permittit quidquam efficere, ut inchoata via possit continuari absque lapsu, tametsi difficulter: quia metitur capacitatem, & vires futuram creaturarum, ut non ampliùs premantur, quàm possint sustinere: unde omnes possumus esse contenti eo, quod fecerit. Si parùm nobis patiendum offert, id ipsum est, quod nos pati convenit; si verò nobis offert multum, etiam hoc est, quod nobis magis expedit, quia non tam consistit profectus in patiando, si DEUS pro sua Sapientia infinita aliud velit, quàm in transfusione suæ in sanctissimam DEI voluntatem, & in nostra promptitudine, ut faciat de nobis, quid quid voluerit, sive fruamur pace, sive pugnemus, sicut ipsi placuerit.

§. III.

Hunc modum, & normam patientiæ ipsi DEUS postea, cum quadam suavi unione ità manifestavit. Vidi, inquit, longissimam supplicationem pœnitentium, & afflictorum, qui incedebant bini, duplicato ordine, vultu valde tristi & lugubri:

alij ibant onerati crucibus, alij catenis vel compedibus, aut alijs varijs insignibus afflictionum, & cruciatuum; alij verò ibant absque his signis, qui apparebant minùs afflicti; in medio ambulabant quidam Angeli, dirigentes supplicationem, & ipsis immixti, susque deque commeabant dicentes: Ulterius, ulterius. Inter hos pœnitentes, etiam me conspexi, sed absque ullo insigni, instar illorum, qui in speciem parùm patiebantur; & quia ego summè desiderabam pari multa pro DEO, affligebar propterea, atq; conversa ad Divinam Majestatem dixi: Infelicem me, quàm parùm est, quod patior! Dominus autem respondit: Falleris, nam aliqui exterius videntur parùm pati, & re verà patiuntur multum, partim propter constitutionem & complexionem naturalem, partim verò, quia ego res eo modo dispono, ut quòd est modicum, affligat multum: quo responso mihi indicavit, sic mecum agi.

Addo ego, hunc modum patiendi, qui exterius non ità comparet, sicut jejunia, cilicia, flagellationes, & alia exteriorum exercitia, quæ sanctè usurpant sancti, esse magis immunem à vana gloria & jactantia, atque à DEO per has internas suppleri alias cruces exteriores, quando de sunt vires pro illis tolerantis. Quia magnus DEUS noster, Sapientis, ac Potens, quemadmodum scit consolari suos servos, internis rerum cœlestium ac Divinarum visionibus, ità illos novit affligere visionibus & repræsentationibus rerum valde horribilium, quas ipsemet ingerit spiritui, unde non exigua resultat molestia corpori; & quandoque favores sunt ejusmodi, ut simul & consoletur, & affligat, sicut fecit, quando impressit stigmata Sancto Francisco.

§. IV.

Hoc ipsum illi DEUS voluit manifestare istà mirabili visione. Cum, inquit, die quadam versarer in mea collectione, vidi mihi vicinum Christum Dominum, qui mihi dixit: Marina accede; & cum accessissem, ostendit mihi suis genibus impositam quandam effigiem efformatam ad eum modum, quo solet pingi mons

mons Calvariae, habentem tres Cruces, quarum media erat alijs major, atque ad cuiuslibet pedem stabat unus Angelus. Non audebam interrogare, quale esset hoc mysterium; sed Dominus mihi dixit, tres illas Cruces, esse cruces meae animae, quae me illis diebus tantopere afflixerant. Media maior alijs erat crux tam ardentis & inflammantis Amoris Divini, ut eo confunderer; una lateralis erat crux profundae cognitionis, quā penetrabam meam vilitatem & indignitatem; altera verò desideriorum, & flagrantissimorum affectuum doloris, compassionis, zeli, aliarumque vir-

tutum, qui affectus ac desideria subinde adveniunt, cum tanta vehementia, ut mihi videantur cor disrumpere, debilitentque vires adeò, ut si DEUS illos non reprimeret, sufficerent ad abbreviandam vehementer vitam, vel adsciscendam mortem.

Illi verò Angeli, qui stabant ad pedem cuiusvis Crucis, erant ipsius Custodes, solliciti, nè eam gravarent aut affligerent amplius; quàm DEUS veller. Voluit autem saepe, ut illam vehementer torquerent: ut apparebit ex eo, quod de istis crucibus dicitur in sequentibus capitibus.

☩ * * * ☩

CAPVT VII.

Quomodo illam DEUS fundaverit in profundissima cognitione, & contemptu sui ipsius, per varios affectus, & cruces interiores, quae inde proveniebant, quin tamen imminueretur ejus confidentia.

Vandoquidē humilitas est fundamentum vitae spiritualis, & nascitur ex profunda sui ipsius cognitione, vult DEUS ab hac inchoare progressum facturos in oratione, & exercitio virtutum. Quia verò est perexigua ea cognitio, quae acquiritur nostris discursibus, & meditationibus, communicavit DEUS Venabili Mariae aliam profundissimam, per admirandum supernaturale lumen, quo ipsi exhibebatur, quid esset, quidve de se deberet sentire, eā claritate, ut quamvis tam praeclaras à DEO susciperet gratias, nunquam tamen passa fuerit tentationem vanae gloriae: quod est permirum, & paucis concessum.

Hac tamen profunda cognitio illi erat loco crucis adeò terribilis & gravis, ut vehementer affligeret ipsius spiritum, temperaretque abundantiam spiritualium deliciarum. Et verò ipsa tum dicebat, se, si careret tormento cognitionis propriae, victurum in continuo gaudio, sicut in caelo.

§. I.
Modum, quo haec omnia fiebant, decla-

navit ipsa in quodam suo scripto, quo reddebat rationem conscientiae suo Confessario, his verbis: Dominus DEUS, pro sua infinita Sapiencia, indiderat meae animae, pro ejus bono, tam profundam cognitionem mei ipsius, ut propter illam me tantopere, & cum tali naulea, atque horrore omnium, quae habeo, & in me interiùs ac exteriùs deprehendo, vili pendam, ut saepe mihi videatur impossibile, nisi me DEUS confervet, subsistere cum tam gravi onere, quod me adeò opprimit, ac tam potenter compellit ad abyssum meae vilitatis & miseriae. Cùm autem ita me ipsam cognoscerem, frequenter me indignabundè sic alloquutus est, meritòque mihi dixit: Adesto stolidus, inconstans, & destituta iudicio, sterquilinum immundum, ac abominabile, quid agis? quomodo te geris? in quid aliud impendis omnes horas & momenta diei, quae tibi concedit DEUS, ut in illis ipsum ames, eique servias, quàm in committendos defectus, & multiplicanda peccata? Quomodo omnes decipis? Me sanè non latet, quod facis: videsis, an hoc sit verum; offendis omnes, praebesque illis malum exemplum, omnes affligis & vexas.

E 3

Erit.